

בע"ה כד' בכסלו תש"ע
 11.12.2009
 גליון מס' 2580.

לילם

עלוו קבוט סעד

פרשת וישב

יה הצל יונה מחכה ונדמעתה לך מפכה
 ותשמח בך אתה מלכה בשמונת ימי חנכה :

הודו לגאה על גאים ונורא על כל נוראים
 הציל את נין חשמונאים מיד צר כי בהם הכה :
 ותשמח בך אתה מלכה בשמונת ימי חנכה :

וישירו עמך שירות וזמירות מפז יקרות
 בהדליקם את הנרות בשמונת ימי חנכה :
 ותשמח בך אתה מלכה בשמונת ימי חנכה :

דרשו לאל כל לבבות כי גמל עלינו טובות
 שמחו בנים עם האבות בדת מני ים ארקה :
 ותשמח בך אתה מלכה בשמונת ימי חנכה :

האל ימינו יחדש וצר להריגה יקדש
 ישלח עזרך מקדש ומציון יסעך :
 ותשמח בך אתה מלכה בשמונת ימי חנכה :

הפיוט המרכזי לחנוכה במסורת יהודי בבל,
 מתוך האתר "הזמנה לפיוט".

שעור פרשת שבוע: גדי סמואל

ימי החול		שבת	
5.40	זמן תפילין/טלית	16.18	הדלקת נרות
9.03	סוף זמן ק"ש	16.30	א' 14.00 ב' 16.30
16.39←16.38	שקיעה		ערבית ושיעור הרב
12.45	מנחה א' (בחד"א)	6.40	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
16.25	מנחה וערבית	11.30	קידוש
16.58	צאת הכוכבים	16.05, 13.30	מנחה 12.30, 13.30
20.10	ערבית	16.35	שיעור הרב דוד
		16.40	לימוד "בראשית"
7.30	שחרית נוער	17.15	צאת השבת
		17.10	ערבית (מוקדמת)

* בערב שבת בשעה 16.25 (לפני מנחה) תיערך הדלקת נרות חנוכה בבית הכנסת.
 אחות תורנית במרפאה – חגית קאופמן.

שבת
 שלום

כתונת הפסים - מאורט פקנאה ושנאה פסמא אחרות הניאודים

כתונת הפסים, המהווה בסיפורי יוסף סמל לאפליה וגורם לקנאת אחים, עברה לאורך הדורות גלגולי משמעות שונים ומגוונים. שלושה משוררים מימי הביניים ועד ימינו שיבצו את כתונת הפסים בשיריהם: משה אבן עזרא מדמה את התפרצות הטבע האביבית לצבעוניות הפסים:

פְתֻנוֹת פְּסִים לְבֹשׁ הַגֶּן / וְכִסּוֹת רִקְמָה מִדֵּי דְשָׂאוֹ / וּמְעִיל תְּשַׁבֵּץ עֶטָה כָּל-עַץ / וּלְכָל-עֵין הַרְאָה פְּלֹאוֹ....

הדימוי היפיפה מתעלם מסיפורה של הכתונת במקרא, ומסופה טבול הדם, ואולם, גורלו של עם ישראל בדורות האחרונים מאזכר דווקא את לבוש הפסים של אסירי מחנות המוות. המשורר אבנר טריינין בשירו "כתונת איש המחנות", מנגיד תוך התרסה מרומזת, את מעמדו של יוסף כבן אהוב ומפונק, עם מצבו הטרגי של היהודי – קורבן רדיפות הנאצים:

וְלֹא קָנְאוּ בּוֹ הָאֲחִים / עַל פְּתֻנֵת הַפְּסִים, / שְׂפָה הִלְבִּישׁוּ גַם אוֹתָם / כְּשֶׁהוֹרְדוּ מִן הַפְּסִים.

וְלֹא חָלַם וְלֹא פָתַר / וּמִן הָאֲלֻמָּה לֹא קָם, / וְלֹא נִגְרַע שְׁעִיר-עֲזִים / בְּהַטְבְּלָה בְּדָם.

וְאֲבִיהֶם לֹא הִפְיָחָה, / כִּי רָבוּ בְּנֵי-זְקוּנָיו, / וְרַק מִלְמַל חָיָה רָעָה / וְלִקְאוֹתָם לֹא שָׁב.

ההעדפה של יעקב את בנו יוסף הביאה אמנם על ראשו צרות וייסורים, אך לסיפורו היה סוף מנחם, המבטיח סיכוי ותקווה גם למי שהושלך לבור. בנחמה זאת לא זכו לובשי בגד האסירים בתקופה הנאצית, ואין בסיפורם מפגש ואיחוד, אלא גורל של ניכור וניתוק נצחי מהאב, מהאחים ואף במרומז מ"האב הגדול".

המשורר מאיר אריאל בחר בסמל שגרם כאמור לפירוד ושנאה, דווקא כדי לטעת תקווה לאחדות של ניגודים בחברה הישראלית. השיר הולחן על ידי ארקדי דוכין, והופק בשנת 1995 על ידי גלי צה"ל, כחלק ממסע הסברה של משרד הקליטה. הפזמון מתאר את החברה הישראלית ככותנת פסים צבעונית, כאשר כל פס מסמל מוצא תרבותי אחר. השיר בוצע על ידי זמרים רבים המייצגים ארצות מוצא ועדות שונות, וסגנונות מוסיקליים שונים. השיר מצביע על אפשרות של אחדות והשלמה, אך לא חוסך ביקורת מנטייתה של חברת המהגרים הישראלית להסתייג זה מקבוצת המוצא של זה, להתנשא ולאמץ דעות קדומות. הפסים המצטרפים לתשבץ מרהיב בטבע בשירו של אבן עזרא, מתקשים להשתלב זה בזה במציאות העכשווית.

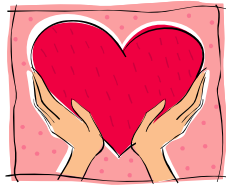
מה הם עשו לך אתה בכלל לא דומה לי
בבכי צחק לי אחי
אתה לא נראה כל כך ישראלי
בטח שלא תנכי
**כן, כל הצבעים עוד יזהירו
לכל הצדדים בעולם
לראות כולם את כולם
וכל הצדדים עוד יכירו
בגוונים השונים את עצמם
ויותר הצבעים לא יסתירו
אדם מאדם דם מדם .**

הנה קטעים משירו של מאיר אריאל: **כתונת פסים**
לפני כמה וכמה שנות אלף
נפרדנו אני ואחי
הוא לכיוון של הקרירים האלה
אני לדרום מזרחי
יובלות על יובלות לא התראנו
ופתאום נפגשנו כאן
לא הכרנו כל כך השתננו
טוב שהשארנו סימן

בעוד כמה שבתות, בהן נקרא את הפרשות רוויות הדרמה והמתח, נתוודע ליכולתם של בני יעקב למחול, להתלכד מחדש ולהתגבש לעם מגוון ורב פנים. ואולם, ההדהוד התרבותי של מוטיב הכתונת מביע את שבריריות הליכוד הלאומי, ואת הצורך המתמיד לתחזק אותו.

לא פעם נדמה כי רק אימת הזיכרון של האסירים בבגד הפסים, כופה עלינו **לראות כולם את כולם**, כמילותיו של מאיר אריאל, כך ש **יותר הצבעים לא יסתירו אדם מאדם דם מדם**.

עמת פסמא! רותי פלזר.

לה היה השבוע

במוצאי שבת נפגשנו לערב הידברות, הראשון בסדרת המפגשים בנושא הצביון הדתי בקיבוצנו, לקראת החלטה על בחירת רב חדש לקיבוץ. בערב השתתף ציבור רב ומגוון מכל הגילאים – וותיקים וצעירים כאחד, וחדר-האוכל היה גדוש ממש "כמו פעם". ניכר היה שמארגני הערב התאמצו על-מנת ליצור אווירה נעימה ומאפשרת דיאלוג: חדר האוכל סודר בסגנון בית-קפה, לבאים חיכו שולחנות קטנים ועליהם מפות ונרות, ובצד- מרק חם ושתיה חמה.

יתכן שהיה זה בזכות הסידור היפה, ואולי בזכות המנחים, ואולי בזכות הציבור שבסופו של דבר רוצה בחיים של שיתוף – בכל אופן בערב שררה בסך הכל אווירה טובה של דיאלוג, והסוגיות לובנו מתוך הקשבה ואכפתיות, וללא התלהמות. ביום שאחרי ניתן היה לשמוע אנשים רבים שהיו מרוצים מאד מן המפגש. אוסיף כאן זווית אישית (אפרת), שאני מקווה שבמפגשים הבאים יהיה מקום לשיחה מעמיקה יותר, המאפשרת גם הבעת רגשות או תהליכים העומדים מאחורי הבעת הדעה המיידית.

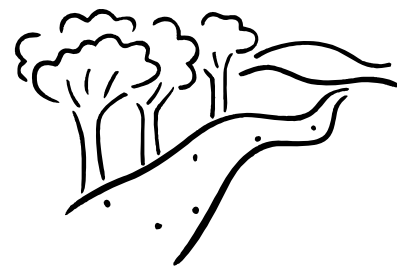
גם כאן בעלונו מתנהל דיון ער הקשור בצביון הדתי ובמקומן של נשים בקהילה. אני תקווה כי גם בבמה זו נצליח להגיע להידברות וגם לשמור על כתיבה עניינית ומכבדת משני צידי המתרחש שבויכוח.

ביום שלישי העלו בנות הנוער מכתה יא' הפקה מרשימה תחת הכותרת "לילה כיום יאיר". ערב זה כלל מפגש בין משפחותיהן של הבנות לבין המשפחות המארחות, ארוחת ערב, ברכות, סרט קצר על כתיבה יא', ובמרכז הערב – הצגה. בהצגה העלו הבנות מונולוגים על חייהן שכתבו בסיועה של דרורית. היה מרשים מאד לראות גם את העבודה האישית, הפנימית שעשו הבנות, וגם את נכונותן לשתף את הקהל בתהליך שעברו. בהצגה תיארו הבנות את הקשיים העומדים בדרכן, וגם את נקודות הכח שלהן, העוזרות להן להתגבר על המכשולים. הערב הזה הוכיח שוב שדברים היוצאים מן הלב – נכנסים אל הלב, והדברים אמורים גם לגבי הצוות החינוכי- וגם לגבי הבנות. דברים נוספים מן הערב תוכלו לקרוא בהמשך הגליון.

ביום שלישי התקיימה גם מסיבה של המשפחות, החוגג השבוע בשתי מסיבות חנוכה נפרדות: האחת התקיימה ביום ג' ויועדה למשפחות המארחות, וכללה סדנאות יצירה מגוונות לחנוכה. השניה – ביום ה', מיועדת למשפחותיהם של הילדים, ובתוכנית – סדנת שוקולד. נשמח לשמוע חוויות מן המסיבות!

לאילנה גינזברג ולרחל ברזלי - תודה על החבילות! לנו מחיל אל חיל! מכל צעירי חומ"ש והוריהם.

היום, יום שישי, אנו מדליקים נר ראשון של חנוכה – חג שמח לכל בית סעד! לכבוד החג מובאים לפניכם בהמשך הגליון סיפורי "החתונות שלנו" – זכרונות מחתונות שנחגגו בחג החנוכה. מזל-טוב לחוגגים, ולכם הקוראים - קראו ותהנו!

קיבוץ סעד אבל על מותו של
חיים ריבלין ז"ל
ומשתתף בצער המשפחה.
ההלוויה התקיימה ביום ו',
י' בכסלו, 27.11.

מקומה של התפילה בעת מלחמה – בלמן הלה ובימי חשמונאים

במסיבת ראש חודש כסלו במועדון לחבר סיפרו תדהר ג'קסון אוריאל אבן-צור וחגי קבלן על חוויותיהם ממלחמות ישראל האחרונות (מלחמת לבנון השנייה ו"עופרת יצוקה"). המכנה המשותף ביניהם נסב סביב חוויה דתית בלתי נשכחת בעיקר בנושא התפילה: 'קבלת שבת' בצאלים ערב הכניסה הצפויה לרצועה, כאשר בית הכנסת מלא עד אפס מקום, וכן קידוש או קריאה בתורה בלב לבנון בשבת, בעוד שברקע ממשיכים הדי יריות ופיצוצים. על פי הדוברים ההתרגשות אחזה בלוחמים חילוניים ודתיים כאחד, פרקה מתחים ומילאה את האווירה בתחושה של אחדות והתלכדות לנוכח המשימות המוטלות עליהם, תוך ידיעה שכשלוך בחזית מעמיד את המשפחות והעם כולו בסכנה קיומית.

בהקדמה לדבריהם דברתי על מיעוט ידיעתנו על הצבא החשמונאי, ועל כך שמלבד הדיווחים על קרבות המשפחה החשמונאית איננו יודעים כמעט מאומה על הצבא ועל הלוחמים, לא על החייל הבודד ולא על משפחתו. התיאור בספר חשמונאים א', שהחוקרים מעריכים כי נכתב בסמוך למאורעות, פוסח במידה רבה על התחושות והרגשות שבקרב הלוחמים בטרם צאתם לקרב. תוך כדי המפגש עם הדברים שנאמרו, התבהר לי כי בעצם יש לקרוא את הטקסט שלא כ'מצוות אנשים מלומדה', אלא לדמיין את התמונה האפשרית העומדת מאחורי המילים ואת המעמד המתואר באופן חי, כשהאווירה טעונה ומלווה במתח וחרדה לקראת הבאות. בשעה שהמתבר תיאר עמידה בתפילה קרוב לודאי שהמעמד היה רווי רגשות, מלווה בתחושה של התלכדות ונכונות להקרבה. פעמים שנוקקו לאמירה קצרה מחוסר זמן, ולנוכח סכנה אפשרית בדומה ל'תפילה קצרה' הנזכרת במקורות ונאמרת בשעת סכנה.

התפילה מהווה מעין יתד להיאחז בה, מפלט לשעת צרה ובקשת ישועה מבורא עולם. בולטת במיוחד העובדה כי התיאור בספר חשמונאים א' נוטה לצד הטבעי הריאלי. אחד הביטויים הבולטים בו מובא בתפילת יהודה המקבי המסיימת במילים: "וכאשר יהיה הרצון בשמים כן ייעשה" (חשמונאים א' ג:ס). המשפט מקפל בתוכו את תמצית האמונה הישראלית הקדומה. יהודה המקבי לא מנסה לכפות את רצונו ויהבו על הקב"ה לבדו. בעודו נערך עם אנשיו לקרב בכל האמצעים העומדים לרשותו, מתגנב ספק בליבו ובלב חייליו שמא אינם ראויים דיים. הם יכולים רק לקוות ולייחל לישועה, מתוך ידיעה שההכרעה הסופית היא בידי שמים. השקפה זו עומדת בניגוד למתואר בספר חשמונאים ב', שנכתב מאוחר יותר בגולה היהודית-הלניסטית במצרים, ומספר על ניסים על-טבעיים, לדוגמא, על סוסים ורוכביהם היורדים משמים ומשתתפים בקרבות לצד הלוחמים החשמונאים, ומקיפים את יהודה המקבי שלא ייפגע. בזמן הזה איננו פטורים מן ההכנות הצבאיות על זרועותיהם המגוונות לתרחישים שונים אפשריים. הלוואי ונהיה ראויים בימינו לישועה כבימים ההם - ו"כאשר יהיה הרצון בשמים כן ייעשה" (שם).

אבנר כ"צ!

חברות יקרות,

השבת, נר ראשון של חנוכה, פר' "וישב" כה' בכסלו תש"ע, 12.12.09

תתקיים קריאת תורה ותפילת נשים במועדונית בשעה 15:09!

נתחיל בשיר הכבוד, נעבור להוצאת ספר תורה, קריאה בתורה, הפטרה, מוסף

ונסיים ב"דבר תורה" של חגית רפל.

חברות ותיקות, חברות חדשות ואורחות – כולכן מוזמנות!

חנוכה שמח!

עַ חַתּוּנָה אַחַת בְּנֵר רֵאשׁוֹן לֵעֵת חֲנוּכָה

כהקדמה אני רוצה להציע לכל מי שעומד להתחתן וכן למי שעתיד להתחתן לבחור דוקא תאריך זה של ימי החנוכה לחתונה וזאת משום שתי סיבות.

ראשית, ועדת תרבות מאד מרוצה מהרעיון שערב אחד כבר מכוסה, ובתמורה מוכנה להגיש עזרה בתוכנית, וזה משתלם. אצלנו למשל, דאגה הועדה לפידיים שנשאו הילדים המלווים את הכלה לחופה. לפי העדויות שיש בתמונות החתונה, אפשר לראות את בוקי למשל כאחד מנושאי הפידיים.

סיבה שניה לבחירת תאריך החנוכה לחתונה היא סיבה מאד פרקטית. כולם באים לחתונה עם חג בלב – חג האורים. חג זה עם שמחת החתונה משתלבים יפה ומגבירים את השלהבת. ועתה כמה זכרונות מאותו יום (רק שלושה, אל בהלה):

כמובן שהעיסוק העיקרי שלי היה הכנה סופית של חדרנו החדש. בין השאר הכנתי חנוכיה ונרות, מתוך כוונה שאחרי החופה כשנבוא לייחוד, ידליק חנן נר חנוכה ראשון, בבחינת נר איש וביתו. והנה, כשהגענו לחדרנו לאחר החופה על הטרקטור המפואר, מלווים בטלילים מהדיר ובפיקו, הופ! החדר נעול והמפתח נעלם. אפילו עמוס כוכבי שהיה תורן לא הצליח לפרוץ. בקיצור, אחרי מאמצים נואשים מצאנו את המפתח של אל-עמי השכן, ושם היה קצת בלגן מהאורחים, אבל מצאנו מקום לשבת ולשתות. איזו חנוכיה הדליק חנן ומתי – כבר שכחתי.

אירוע אחר שלא ניתן לשכוח: אנחנו כידוע מאד מאורגנים, והצלחנו פחות או יותר למצוא תפקיד לכל מי שהציע את עצמו. כשהופיע ג'קסון מצאנו עבורו ג'וב ממש תפור עליו, ג'וב שדרש ג'נטלמן עם הרבה נימוס. התפקיד שהטלנו עליו היה להראות להורים של חנן לכשיגיעו היכן מונחים הבגדים שהכינו לחתונה, בגדים שנשארו משבת חתן. דוד שמח, וכן גם אנו. אך אבוי לאותה שמחה! כל אחר הצהריים הסתובב ג'קסון סביב הצריף כשהוא בודק כל נכנס למשק, אבל כשאכן הגיעו ההורים, נעלם הג'קסון, ואלו הופיעו אצל החתן והכלה נרגשים ונפעמים שהרי הבגדים נעלמו. הסוף ידוע: ג'קסון תמיד מגיע והכל מסתדר. רבותי, זה לא צחוק. אז זה היה ממש טראגי.

האירוע השלישי והמרכזי נסב כמובן סביב הסעודה. משפחת החתן כידוע היא משפחת קצבים (דבר שתורני השבת בהחלט מתחשבים בו). אם כן, תארו לכם שלמשפחת קצבים סוף-סוף מתחתן בן, ובסעודה אין בשר אלא נקניק. האמא ז"ל כמובן שהתגברה על הבעיה, והאורחים שבאו מאיזור חיפה קיבלו כריכים עם בשר למשך הנסיעה. ההורים בלית ברירה השלימו עם העובדה, אך שומו שמיים – גם לחתן ולכלה בסעודה הגישו נקניק. אמנם שונה משל האורחים – כזה המטוגן בביצה... זה כבר עבר את הגבול. האמת היא שאכן הכינו המבשלות שתי מנות עוף לחתן ולכלה, וסלנט הזכור לטוב מאותו ערב, שהיה תורן אחראי, דאג לחמם עבורנו את העוף. והנה הגיע המל מהשדה, כולו עיף וצמא ובעיקר רעב, וריח עוף חם עלה באפיו וירם המכסה מעל הסיר, ומעיו געשו. ויקח הסיר מעל האש- והנה תאווה לעיניים. ויאכל עד כלות ולא נודע כי בא אל קרבו. וסלנט מחפש ומחפש והעוף עף. יש תושיה: החליט לטגן את הנקניק, ואולי לא יוודע הדבר...

אגב, מה היה סופו של המפתח? פשוט מאד. אחת הדודות יצאה אחרונה, נעלה, שמה המפתח בכיסה...שכחה.

רותי פינקלסטיין

חתונתי הראשונה בימי היסטוריה

הגענו לבארות יצחק שבנגב לפני מלחמת השחרור בשנת 1947. כוונתנו היתה להתחתן ולהקים בית במקום. בימים ההם היה מקובל לצרף כמה זוגות יחד, ולערוך חתונה משותפת. הרבה מהצעירים היו פליטי שואה שהשאירו אחריהם משפחות באירופה. בכלל, בשנים ההן החתונות היו צנועות יותר: לאנשים שמקורב באו לא היו חברים מהכתה, מהצבא או מהאוניברסיטה, כך שמספר האורחים לא היה גדול מדי.

החתונה שלנו נקבעה לנר שני של חנוכה, יחד עם עוד שלושה זוגות. רק גורם אחד לא נלקח בחשבון בתכנון החתונה, והוא המצב הבטחוני: עשרה ימים לפני חנוכה, בט"ו בכסלו (כט' בנובמבר למניינם), היתה הכרזת המדינה. הערבים התנכלו לתנועה, הנגב היה מנותק, נסעו רק לנסיעות הכרחיות, וגם זה – רק בשיירות מאובטחות. הרב מלצר מרחובות אמר היה להשיא אותנו, אבל לא יכול היה להגיע ועל-כן הוא נתן ייפוי כח לחברים למלא את מקומו. כל זוג בחר חבר שיערוך את חופתו. על אורחים לא היה מה לדבר. הורי גרו ברמת-גן ולא יכלו להגיע, וכך גם הוריהם של יתר הזוגות, פרט לאביה של אחת הכלות שהצליח לבוא. כמובן שהשושבינים גם הם היו חברים. בזמן הסעודה החברים לפי תור התחלפו בשמירה. עם כל זאת – בסך הכל היה שמח! חשבנו לעשות טיול עד סעד בירח-דבש אך גם זה לא יצא לפועל...

ילדי גדלו עם הסיפור שההורים התחתנו בנר שני של חנוכה יחד עם עוד שלושה זוגות, ושכלל ארבעת הזוגות הגיע אורח אחד ויחיד לחתונה...

לימים, ואני כבר חברה בסעד, ומבקרת את בני בחיפה, שאל אותי בני האם אני רוצה להכיר את האורח שהיה בחתונתנו. "זהו השכן שלי בבית-הכנסת", אמר הבן, וסיפר את סיפורו. שכן זה ואחותו שרדו את השואה ועלו ארצה. הבחור היה בעל נסיון בבריחות ובהסתננויות והיה נחוש להגיע לחתונת אחותו. מסתבר שאותו הזמן הוא היה בצפון, באזור הכנרת, שלושה ימים עשה בדרך, ועבר את הקוויים בכדי להגיע לנגב המנותק. כך נסגר מעגל...

אריס fe און.

חוויות שלי אחתונתי בחנוכה

אני התחתנתי בשנת 1953, נר שמיני של חנוכה, עם ליבל ז"ל. החתונות אז לא היו כמו היום: הכל היה פשוט מאד, לא היו לנו הרבה אורחים. גם כלי-רכב לא היו כמו היום, ובסוף החתונה העלו את כולם על משאית – גם את המבוגרים. צלמים לא היו, וגם המצלמות היו מאד פשוטות. נתן קאופמן היה הצלם שלנו. במקום פלאש היתה לו מנורה חזקה, ותוך כדי שהוא צילם אותנו פתאום הוא קיבל זרם חשמל, והמצלמה נפלה לו, ובגלל זה כמעט שאין לנו תמונות מהחתונה.

ישנו סיפור נוסף, שנשמע כמו בדיחה:

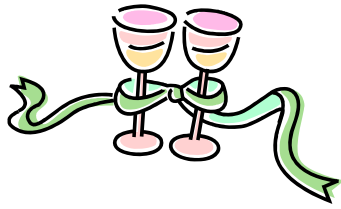
כשהתחילה הסעודה הלכתי ליטול ידיים, הורדתי את הטבעת, שמתי אותה על הספסל, ושכחתי ממנה לגמרי. כאשר נזכרתי בה, מאוחר בערב, חדר האוכל כבר היה מטוטא ונקי... למחרת קנינו טבעת חדשה בארבע לירות...

היו לי חיים מאושרים עם לייבל ז"ל, והקמנו משפחה לתפארת, עם הילדים, הנכדים, והנינה החמודה.

אני מאחלת לכל בית סעד הרבה בריאות וחנוכה שמח!

א'נס אריאס.

החתונה שלנו

היה זה בחנוכה תש"ח, לאחר הצבעת האו"ם על המדינה היהודית בארץ-ישראל, ולפני ההכרזה של בן-גוריון על מדינת ישראל. לאחר ההצבעה באו"ם בנובמבר 1947 התחילו הערבים להשתולל, והכבידו עלינו את החיים. הם ירו על יהודים בכל רחבי הארץ, והשיירות לכפר-עציון הותקפו ללא רחם. החתונה שלנו אמורה היתה להתקיים בחנוכה של אותה שנה. בגלל המצב המיוחד של אז החלטנו לערוך את החתונה בהרצליה, כיוון שהאמהות והילדים ועוד כמה חברים היו עדיין שם, ובנוסף, ידענו שלסעד לא יגיעו אורחים בגלל המצב, וקיווינו שלהרצליה כן יגיעו. בסופו של דבר, האכזבה היתה גדולה כיוון שגם להרצליה לא הגיעו האורחים. היחידים שהגיעו היו אמא של רלי ז"ל ולצידה שני בניה, שגם הם כבר אינם, אבי הגיע עם אשתו, ועוד חבר אחד של רלי מרעננה, וכך עשר הבנות הפולניות שהיו אצלנו בסעד תחתית (אחת מהן היתה רבקה לוי ז"ל), שאפילו רקדו לפנינו ריקוד מאד נחמד שקוראים לו "שרלה". זאת היתה חתונה קיבוצית מדרגה ראשונה. החתונה התקיימה ביום רביעי, נר שלישי של חנוכה, כז' בכסלו תש"ח. בשבת נסענו לחיפה, שם גרה משפחתו של רלי, ושם ערכו לנו בשנית חתונה של ממש. מה שיפה, שאלת ואוריאל (אורי) שלנו נתנו לנו מתנה לחתונת הזהב שלנו, וגם הם התחתנו בחנוכה במלאת חמישים שנה לנישואינו. ועל החתונה שלהם רבים מחברי סעד יודעים לספר...

רחל סימון

החתונה שלנו

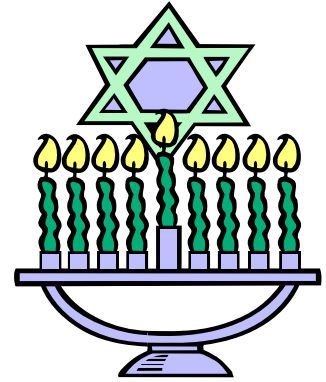
התחתנו בחנוכה לפני 51 שנה בחתונה משותפת עם חברינו שרה ויהודה רוזמן. אז נהוג היה בסעד, שמתחתנים מספר זוגות יחד. השיא אותנו הרב רוזמן, אביו של יהודה. הזוג רוזמן נישאו לפני חשכה ואנחנו לאחר החשכה. החתונה היתה בחוץ, ועל הדשא הגדול היתה כתובת – אש "ברוכים הבאים" אותה טרחו להכין אביו של ישראל ואחיותיו. מספר האורחים שהזמנו לחתונה הכפולה היה ללא הגבלה, בראש ובראשונה הזמנו כל חברי וילדי המשק, המשפחות מירושלים, מאשקלון ומפי"ת. הגיעו גם חברי הגרעין, חברינו מהנוער, מביה"ס, מהסניף ומהצבא, חברי ההורים, והעובדים בקופ"ח ובעמיד ר(מפתח תקוה לבד הגיעו 5 אוטובוסים). תשאלו: מה היה התפריט בחתונה? סנדויציים רבים שהכינו כל הבוקר במטבח ופירות העונה. לאחר החופה הובלנו בקומביין מקושט מאד (ישראל עבד בפלחה) לחדר-ייחוד בצריף השבדי הראשון בחדרם של חנה וקיבוס ז"ל. הכל נערך בחן, באהבה ובפשטות. עד היום אנו תוהים היכן ישבו האורחים הרבים שצפו בשקיקה ובהנאה בתכנית האומנותית – הופעות של חברי הגרעין, הופעת הילדים ועוד. השירים והריקודים העליזים בליווי מפוחית-הפה של ארלה דביר נמשכו עד אחר חצות, והשמחה היתה רבה.

לזכרית כ"ף - ישראל וארזלית שריד.

חידה לחנוכה מאת ליפא אהרוני

את צדדיו של קצה נרו ממלאים
ראשי נבל וכינור מופלאים
מצידיהם אוכלים פרי בזמן פריחה
וכמובן גדולה אז השמחה.
התשובה היא אחת. מהי?

תרבות 3 צ'ר'ט

לפני מספר שבועות התבקשתי להקים צוות תרבות צעירים בסעד. הרעיון שלשמו הקמנו צוות זה הוא לארגן מפגשים במהלך השנה הקרובה בין כלל הצעירים שחיים כיום בסעד: סטודנטים, חיילים משוחררים, חברי הגרעין וזוגות צעירים. למעשה, הפעילות מיועדת לכל מי שמוגדר תחת אחריותה של ו. קליטה.

הצבנו בפנינו שתי מטרות:

האחת – שלצעירים הגרים כיום בסעד יהיה טוב, וזאת ע"י פעילויות של תרבות והווי. השניה – לחבר את הצעירים לרוח הקיבוץ ולדרכו, על-מנת שישתלבו בנעשה בו, ויקחו אחריות על עתיד הקיבוץ. בכוונתנו לממש מטרות אלו דרך פעילויות חברתיות ומפגשים שיכללו תוכן ורוח, ומתוך כך נשאף לחיבור פורה בין כלל הצעירים. אנו מצפים לשיתוף פעולה מצד הצעירים בהשתתפות בפעילויות, ונשמח גם לרעיונות נוספים למפגשים ופעילויות.

המפגש הראשון יתקיים בחנוכה, ביום חמישי, נר שישי של חנוכה, 17.12

בשעה 18:00 במועדון לחבר.

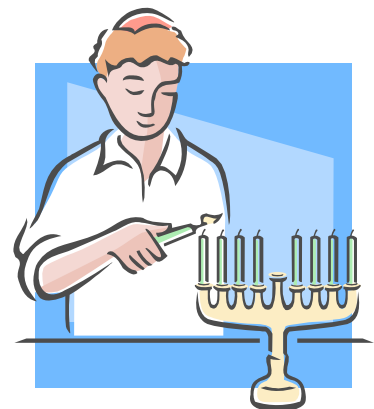
בתוכנית: הדלקת נרות

ארוחת ערב

מפגש היכרות בין הצעירים.

מחכים לכם!

קמ ה113 - נתנאל אן דאן.

**מתוך הצרף "לילה כיום יאיר" – הפקה של בנות כתר יא' בנוצר, שהתקייט כיום פליסי
השבוז, מופאית לפניכט קטצית מברכתה של רבקה זרוסמן, מנהלת חברת-הנוצר, וכן
ברכתה של אפרת פליסי בשם המשפחות המאמנות:**

"זימנו הערב הזדמנות להכרות מעמיקה יותר עם המעורבים הרבים בפנימייה שלנו, קודם כל ההורים היקרים של החניכות שלנו, חלקם חדשים וחלקם ותיקים, שנתנו בנו את אמונם ושלחו את בנותיהן אלינו. תודה שהגעתם! ולצידם המשפחות המארחות שפתחו את ביתן ואת ליבן בפני החניכות, והערב יכולים להכיר את המשפחה שעומדת מאחורי הבנות היפות..."

"אני מודה לכל הצוות שלנו בפנימייה על העבודה הקדושה שהם עושים כל השנה, ועל עבודתם להפקת הערב. השם שנתנו לערב הזה הוא: בין הבור לבאר, מתוך השיר של אביתר בנאי 'לילה כיום יאיר'. אנו מנסים בערב הזה להראות תהליך שעוברת כל חניכה שלנו, ולמען האמת כל אחד מאיתנו בפנימייה. אנו לומדים לדבר בפנימייה. לומדים לזהות את הבורות, לראות את הקושי, ומשם להתחיל לחפש את המים, את הצעדים הנכונים קדימה. לחלץ פתרונות, לראות את מקורות הכח, שנותן לנו המים.

שכבה יא' עברה תהליך מעניין, הן התבקשו לחפש את הבור שלהן- מה תוקע אותן? מה מעכב את הצמיחה שלהן? והתבקשו גם לחפש את המים: את מקורות הכח שלהן, מה מעודד אותן ומאפשר להן לרצות מאוד לקדם את עצמן. את התהליך המרתק הזה הן עברו עם דרורית, שעבדה איתן על המופע. הן יצרו מונולוגים אישיים לחלוטין, עם אמירה ייחודית על חייהן, והן מוכנות הערב לשתף אתכם.

אנחנו מעריכים את הנכונות של החניכות לשתף, ואת היכולת של דרורית ושל המדריכות הענקיות הדר ומור לתת למונולוגים מסגרת אומנותית מיוחדת..."

"בנות יא' יקרות ואהובות: אתן מעלות היום ערב מונולוגים בו תבטאו את עצמכן, את הקשיים, התקוות העבר והעתיד. חשוב לנו לומר לכן בערב זה: אתן שלנו! יש התמודדויות, יש מכשולים ויש קשיים ובכל זאת, נקודת ח"ן אינה שלימה בלעדית. אנחנו לא מוותרים על אף אחת מכן ואנחנו כאן לעזור לכן להגיע לשלמות או להשלמה..."

רבקה זרוסמן.

"אדם מדליק נר מנר- זה נהנה וזה אינו חסר"

בחרתי לפתוח את ברכתי מתוך חג החנוכה אותו נחגוג בעוד ימים ספורים. מצוות הדלקת נר חנוכה מוגדרת בתלמוד כמצוות "נר איש וביתו". משמעותה של המשפחה מתעצמת בחג זה בו ניסו היוונים (ואף הצליחו בהתחלה) לפרק את המשפחה היהודית ואת הווי החיים שלה ע"י גזרות שונות ומשונות. אנו מצווים בחג זה להאיר איש לתוך ביתו, להוסיף אור למשפחתו ולחפש את האור שקיים בתוך כל אחד מבני המשפחה. בנות יקרות, בכל אחת מכן יש אור גדול, גם אם לפעמים יש צל, או חושך וקשה לראות את האור שבתוכי, או סביבי. זו משימה לא תמיד קלה- להצליח לראות את האור ולשמוח בו.

משפחתנו שלנו, זכתה לאחרונה בתוספת אור מבורכת בדמותן של שתי בנות נוער מתוקות, מירב ודנה, שמוסיפות חיים ועניין רב במשפחתנו, עבורינו ועבור ילדינו.

דעו לכן שלא רק למשפחות היושבות כאן אתן מוסיפות צבע ואור כי אם גם לקיבוץ כולו, גם אם זה לא בדיוק נראה לכן במרוצת חיי היומיום, אך זוהי האמת.

אנחנו מקווים שגם ביתינו מצליח להיות פינה קטנה נוספת של אור וחום עבורכן.

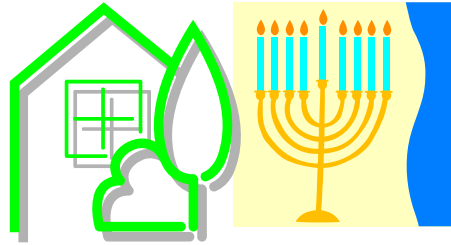
ולכם צוות יקר: רבקה, גדי, עידית, אסתר, חגית, בנות השרות הנהדרות וכל העוזרים מסביב: אתם, בעבודתכם המסורה, מדליקים את האור בחנוכה הגדולה של קיבוץ סעד ובחנוכה הפרטית של כל בת ובת, לא רק בחנוכה, אלא כל

השנה, סביב השעון, ימים כלילות, שבתות וימי חול - ברכות רבות לכם. אנו מודים לכם על הליווי המסור ועל העצה הכנה לכל משפחה בכל זמן ועניין.

ואחרונות חביבות למשפחות של הבנות, שהגיעו מקרוב ומרחוק: הפקדתם את בנותיכם בידי אנשים יקרים כאן, בקיבוץ סעד. חלקכם גרים רחוק מכאן אך לא חסכתם מאמצים כדי להביא את הבנות למקום דואג ואוהב. היו בטוחים כי הצוות עושה הרבה למען הבנות היקרות שלכם. ואנו, המשפחות המאמצות, מבטיחים לעזור ולסייע ככל שנוכל.

חנוכה שמח!

משפחת פז, משפחות האמאצות.

סדנה יצירתית

מתארגנת סדנה באמצעות כלים יצירתיים וחוויתיים, בהדרכת הגב' אבריל סיבוני. הפעילות הזו מביאה להרגשה טובה ולשיפור הזכרון והתפקוד הכללי. הסדנה מיועדת לכל אחד, גם ללא ניסיון קודם ביצירה וכד'.
יתקיימו ששה מפגשים של שעה וחצי, בימי שני, בשעה 17:30.
מפגש ראשון ביום ב', ד' בטבת, 21.12 – על מקום המפגש תבוא הודעה.
בואו ליצור באווירה נעימה ומכילה ובתחושה של יחד.
חן, חן למועצה האיזורית "שדות נגב" על עזרתה בעניין.
מי שמעוניין יפנה לברוריה גורן.

1. ותיקים

נר זכרון: כח' בכסלו – יום השנה לפטירתו של חברנו יעקב-יצחק גוטמן (טיבי) ז"ל (תשכ"ג)

אכן "הרוק עשני אשה" –

כמה הפהרות חיוניות בעקבות דבריה של צידית לנדאו

עוד בענייני שמחת תורה ו"מעמד האשה":

תודה לכל המגיבים, אני מקווה כי מתוך הברור על גבי העלון אכן יתבהרו הדברים, ואף תגובש הצעה מעשית שהרוב שותפים לה. אני מאמינה כי כל עוד נעשים הדברים לשם העניין עצמו (חיפוש דרך משמעותית לחיינו הדתיים) גם אם נשאר במחלוקת - נשכיל לכבד האחד את השני(ה) ... דבריה של עידית עוררו בי את ההרגשה כי לא הסברתי את עמדתי כראוי ולפיכך אני מבקשת להבהיר מספר עניינים:

א. אינני טוענת כי בקיבוץ הדתי מחנכים למודל של "אישה כקישוט" ולא עלה הדבר על דל מחשבתי, ההפך הוא הנכון. טענתי רק כי גישה זו עלולה לנבוע מדברים שנכתבו בעלון פרשת חיי-שרה, גם אם הכותבת לא התכוונה לכך.

ב. מעולם לא ביקשתי לטשטש את ההבדלים בין נשים לגברים. לו הייתי טוענת זאת, היה זה טפשי מצדי. טענתי רק כי תחומים שזוהו בעבר במובהק עם העולם הגברי בלבד נפתחו במהלך העשורים האחרונים גם לנשים (רפואה, משפט, הוראה, חינוך אקדמי ועוד...) וכי הגיע הזמן לשקף רוח משתפת זו גם במרחב הדתי (כל עוד אין כאן פגיעה בעקרונות הלכתיים).

ג. עידית כותבת כי ההלכה "באה לקראת השינויים החלים בעולמה של האשה" – כדאי לזכור כי שינויים אלו לא היו מתרחשים לולא אותן נשים פורצות דרך שנאבקו על זכותן לקחת אחריות מלאה יותר על חייהן וללא אותם פוסקים שהעזו להיות בדעת מיעוט ונתנו לכך יד. כך למשל נעים להיזכר במאבקה של שרה שנירר למען לימוד תורה לנערות דתיות והקמת בי"ס בית יעקב לבנות שהוקם בעקבות כך ב1918; ראוי להיזכר במאבקו של הרב ריסקין בממסד הרבני למען הכשרת נשים כטוענות רבניות; כדאי לזכור את מאבקן הבלתי פוסק של הטוענות הרבניות למען "מסורבות גט" ועגונות עם היכנסן לפעילות בבתי הדין הרבניים ועד ימינו אלה. שינויים קטנים או גדולים לא מתרחשים מעצמם. מישהו צריך לדחוף אותם....

ד. ואחרון אחרון חביב, לא באתי לפגוע ברוח השמחה והחג ... להפך, ביקשתי "להאדיר תורה" ולהרחיב שמחתה. רציתי להציע דיון על הדרכים בהם נוכל להתאים מעט יותר בין ה"אני מאמין" הקהילתי שלנו (שיתוף נשים בתפקידים ציבוריים, לימוד תורה של גברים ונשים וכיו"ב) לבין החוויה של שמחת תורה כיום בבית הכנסת שלנו (המדירה להרגשתי ולהרגשת רבים אחרים - 50% מהציבור).

אילי ליוון.

מתכון לחם - סופאניות תפוזים מהירות ללא שמרים

מערבבים בקערה ½ כוס מיץ תפוזים, 2 ביצים, 1/3 כוס סוכר, 50 גר' חמאה מומסת, 1 שקית אבקת אפיה, ½ כפית סודה לשתייה וקורט נדיב של מלח.

מוסיפים 2 ו-1/2 כוסות קמח ומערבבים עד שנוצר בצק אחיד.

עוטפים את הבצק ומקפיאים למשך שעה (אפשר לשמור במקפיא עד שבועיים, הבצק נותר רך וניתן לטגן אותו ישירות מהמקפיא).

בוצעים עיגולים קטנים בגודל כדורי פינג-פונג ומטגנים בשמן עמוק כדקה.

מזליפים דבש או זורים סוכר טחון עם קליפת תפוז.

מאיה מרום, מתוך "ידיעות אחרונות", פורסם בתאריך 9.12.2009

בשולי הדיון המתנהל מעל דפי העלון בשבועות האחרונים באשר לתפקידי האשה ומקומה בקהילתנו, מובא להלן שירה של המשוררת אסתר שקלים "מה צריכה אישה לדעת".
אסתר שקלים היא משוררת ילידת איראן, אנתרופולוגית ואוצרת אומנות יהודית בהכשרתה. ספר שיריה הראשון "שרקיה" יצא לאור בשנת 2006.

הביאה לדפוס: חגית רפא.

מה צריכה אישה לדעת/ אסתר שקלים

ואני	עוד החלב בין שפתיה
אוויתי	כבר החלה סבתי ללמוד
בנפלא ממני לדרוש	והיא ידעה הכל
את צפונות פתחו של הפרדס לגלות	כל מה ש"זנה נגיב"*
ואחריתו מי ישורנה	אשה פרסיה טובה,
להעפיל אל רזי יורדי המרכבה	צנועה וחסודה
ולרדת בסולם מלאכי יעקב	צריכה לדעת:
ולדעת את כל אשר אהבה נפשי	היא ידעה לבשל גורמה סבזי**
ביודעין ובלא יודעין	וילדה שבעה בנים
ומי יעטרני	וידעה היטב מיהו מלך הכבוד
מי?	במשפחה
	והיתה עטרת בעלה
	סבי, ר' אליהו הדרשן,
	והללוה בשערים מעשיה.
	היא לא ידעה לקרוא.

*בפרסית: "אישה טובה" לפי מושגי התרבות המזרחיים השמרניים, דהיינו: אישה צנועה, צייתנית וכנועה.
** שם תבשיל פרסי אהוב.
פורסם בגליון "קולך" מס. 131, סיוון תשס"ח.

מסיבת חנוכה – ר"ח סבת

מוצדון +60 מתכנס לצרפ שירה בציבור.

המוצד: יום רביעי, אור ל' חנוכה, 16.12, בשעה 17:30

באולם "אפא".

בתכנית:

הדלקת נרות

דבר תורה

שירים אפא נס איוס.

האירוע פתוח לכל הציבור. הבה נשירה!

ו. ותיקיס.

אתיק האכתמים

לחברי ותושבי קיבוץ סעד,

יום כיפור מסורתי. צום. לא מדליקים חשמל. נרות נשמה מונחים בצורה מוגנת בסלון. התריס הגדול חשמלי, ולכן נשאר פתוח. כשהצטרפנו לישון, קצת נלחצנו מכך שהתריס הגדול פתוח, והיו הרבה פריצות בשכונה לאחרונה, אז נעלנו ממש טוב את כל החלונות בבית וגם את הדלת נעלנו הרבה יותר מהרגיל.

בערך באחת וחצי בלילה, בעלי ואני התעוררנו לקולות פיצוץ קטנים ורכים. בעלי שאל אותי מה פשר הרעש, ועניתי הלומת שינה שבטח הבלונים מתפוצצים (חגגנו את יום הולדתי 4 ימים לפני). תוך כדי דיבור, שנינו מבינים שאני מדברת שטויות, קמים ויוצאים למסדרון. הסלון בוער.

בעלי זינק לחדר של הילד. אני - לפתוח את הדלת כדי שנוכל כולנו לנוס על נפשנו. אבל המפתח לא בדלת, וכשכבר היה בדלת, נתקע בשלב הקליק ולא הצלחתי לסובב. האם זה בגללי? הותשתי מהחום ששרר סביבי? בגלל עיוות במנעול עקב החום? ניסיתי, שתי ידיים, לא נפתח. החום סביבי היה בלתי נסבל וצרחתי לבעלי שיבוא לעזור לי. במקביל, בעלי נאבק בתריס של הבן (שלו) ובסופו של דבר בעט בו. זרק את שלו לדשא בחוץ, קפץ אחריו, ולקח אותו לחלק המרוחק מהבית. רק אז גילה שבעצם אני לא אחריו. השאיר את שלו שם, ורץ לבית. הוא ניסה להיכנס לבית לחץ אותי, ולא הצליח בגלל העשן הסמיך.

בעלי קרא לי מהחלון של שלו. איך לא חשבתי על זה קודם! החום והעשן הכבידו. גיששתי את דרכי לחדר של שלו. נכנסתי בטעות לשירותים (דלת קודם), ואז מצאתי את דרכי אל החלון בחדר של שלו. שם בעלי עזר לי לצאת. להערכתך, מדובר בפחות מדקה סך הכול.

בשלב הזה, הערנו את השכנים שיזעיקו את מכבי האש ויתפנו מבתיים. רק אז הרגשתי שהחום שהרגשתי סביבי לא פוחד אלא מחמיר והופך לכאב בלתי נסבל. אחת השכנות, אחות במקצועה, הכניסה אותי לביתם כדי לטפל בי. היא ראתה שהמצב מצריך פינוי והזעיקה אמבולנס.

בית שרוף מן היסוד - מהתחתונים ועד המקרר, כולל כל מה שבאמצע. אישה עם כ-20% של כוויות בכל הדרגות בסכנת חיים וכאבים בלתי נסבלים. ילד שאיבד את כל הצעצועים שלו, את הבית ובאופן זמני את אמא. איש שחווה שניות ארוכות בהן הוא מנסה להיכנס לבית בוער כדי להציל את אשתו הזועקת, ונכשל. שצריך לתמוך באשה ובבן תוך ניהול תהליך מפרך מאד מול רשויות וממסדים שהוא לא מכיר ושפתם אינה נהירה לו. ללא בית, ללא תנאי מחיה בסיסיים, ללא כסף, מסמכים, אישורים ותעודות. קשה.

ובתוך כל הקושי, החלו לנצנץ נקודות האור, בדמות אנשים בעלי מוסר ולב ללא גבולות. כבר בבוקר שלמחרת (יום כיפור!) החלו לזרום פריטי לבוש, הצעות למגורים חלופיים, הצעות לריהוט, עזרה טיפולית לשלו ולבעלי, ארוחות כיד המלך, ביקורים בבית החולים, שליחת כל טוב לשם (ודברים שבאמת צריך!), מילים חמות, חיבוקים, רייקי מרחוק, אנרגיות חיוביות, מסרים, "רענון" קשרים עם צוות רפואי באסף הרופא, הטלפון לא הפסיק לצלצל ולקבל הודעות דואגות ותומכות, ואפילו כסף.

ואתם, בעקבות הפניה של חברתי המקסימה סלעית, בקיבוץ סעד, הייתם חלק בלתי נפרד מנקודות האור הללו. מצעים, כלי בית, טוסטר אובן חדש לחלוטין, ברכות, תפילות, כסף ופתקים עם מילים נהדרות. אז תודה רבה לכם, שהייתם לנו לעזר בשעה קשה זו.

לפעמים, שואלים אותי למה אני בוחרת לגור בישראל כאשר לבעלי אזרחות אירופאית. זאת התשובה.

הילה ומשחת קראה,

נצח-סירני!

לחברים שלום רב,

החלטתי כי השבוע שלא כהרגלי, אביא לכם דברים שלא מפרי עטי. אשתפכם בדברים שבהם פתח מתניה כאשר הגיש את דוחות סיפן להנהלת המשק בדיוניה בתוכנית המשק לשנת 2010. המילים הפשוטות, הצנועות, כאילו יבשות משהו, יכולות להיות כה רבות עוצמה וכוח.

"שנת 2009 נפתחה בסערת "עופרת יצוקה", והסתיימה באקורדים משמחים יותר של דו"חות כספיים חיוביים, וכניסת "תוסף" כמשקיע אופציונאלי לסיפן.

תחילת השנה אופיינה- מלבד המלחמה באזורנו אשר גרמה לבעיות כוח אדם קשות בסיפן עד כדי סגירה מוחלטת של כל מערך הייצור לשבועיים, תקלות בעבודה מול הנמלים ותקלות בעבודה של ספקי שירותים שונים- במחנק מזומנים קשה ביותר שמנע הזמנת חמרי גלם ותשלומים לספקים. איני רוצה לחלק ציונים לשבח או לגנאי לאלו שאיתם אנו בקשר עסקי, אבל ניתן לקבוע בוודאות שיכולתנו לעמוד בסיטואציות הקשות ביותר שזימן לנו הרבעון הראשון של השנה הנוכחית, יכולת זו נשענה על הנכונות של הבעלים לסייע באופן ממש, הנכונות של העובדים לתת כתף למרות הקשיים והקיצוצים בימי עבודה (ובהכרח- במשכורות), והאמון שקיבלנו מחלק מספקינו, וכאמור, לא נזכיר שמות. ניתן לקבוע בוודאות שמעולם סיפן לא עמדה בסיטואציות קיומיות כה קשות- ואני מקווה שלא תעמוד בהן גם בעתיד. אישית אני יכול לומר שחששתי מאד ממצב שיכולת הקיום העסקית תהיה בספק, על כל המשמעויות הכרוכות בכך.

עקב קשיי התזרים הנ"ל, וחוסר יכולתנו לרכוש חמרי גלם, נאלצנו לצרוך ברבעון הראשון את חמרי הגלם שהיו לנו במלאי, כאלו שנקנו בשיא המחירים ששרר ברבעון השני של 2008. הוצאה כבדה זו בדו"ח רווח והפסד, בתוספת הוצאות מימון עקב שערך שנבע משינוי בשערי מט"ח; כל אלו הביאו להפסד גדול מאד ברבעון הראשון.

למזלנו לא הרמנו ידיים- בגלל צבר ההזמנות שהלך וגדל, בגלל שראינו מתחילת 2009 את סיפן ארה"ב מרוויחה, בגלל שהצלחנו להתחיל לרכוש חמרי גלם במחירים החדשים (כאמור, בסיוע של כל אלו שהאמינו בסיפן, וחובה להזכיר את "תוסף"!) ובגלל שגם בימים הקשים לא וויתרנו בנושא האיכות, גם אם זה דרש החלפת מוצרים ללקוחות, הטסות באוויר ועוד. כך ראינו תוצאות חיוביות מעודדות ברבעון השני, ומגמת שיפור שנמשכת ממש עד ימים אלו, עם שיעורי רווחיות יפים למדי.

שנת 2009- אם לא יחולו התפתחויות לא צפויות- תסתיים ברווח לראשונה מאז 2004, עם תזרים מזומנים חיובי של קרוב ל-15 מ' ש"ח, עם צמצום משמעותי בחוב למערכת הבנקאית, ועם שותף (אסטרטגי במידה רבה) אופציונאלי, אשר כפי שנראה כרגע, יממש את השלב הראשון באופציה במהלך החודשים הקרובים. שנה זו תהיה השנה הראשונה שבה סיפן ארה"ב תרוויח כנראה בכל 4 הרבעונים, ודבר זה כשלעצמו יאפשר לה התנהלות נורמלית יותר, בייחוד מול ספקים ובנקים.

ומה צפוי ב-2010?

האמת היא שקשה לחזות מה יקרה, בייחוד באזור שלנו, ועם שכנינו "הטובים" שיכולים בקלות להביא לפיצוץ של האזור כולו. אך מעבר לכך אנחנו מאמינים שסיפן תעמוד בפני מציאות חדשה של ביקוש יתר, ונצטרך לחפש מקורות נוספים למוצרים כמו אלו שאנחנו מייצרים (ובייחוד הפשוטים יותר). נצטרך גם לטפל במערך הייצור שחלקו סובל מליקויים טכניים קשים שלא טופלו בהעדר מימון לכך, ננסה לדחוף יותר במרץ את פיתוח המוצרים החדשים והמעניינים שהתחלנו, ונשתדל לפתח שווקים נוספים במקביל לחיזוק הקשר שלנו עם הלקוחות בשווקים העיקריים שלנו באירופה.

סיפן חייבת לחשוב (לפחות) שני צעדים קדימה, ולהגדיר לעצמה אסטרטגיה- לאן היא רוצה להגיע בשנים הקרובות? כניסת "תוסף" כמו גם המהלכים הנ"ל מחייבים הגדרת אופק עסקי רחוק יותר, ויציאה מתבנית הפעילות של "אידך חיים מיום אל יום", תבנית שאפיינה את פעילותנו ב-2009.

ובע"ה נעשה ונצליח, מתניה.

"...בסלע חצבנו עד דם, ויהי אור" (א. זאב)

שבת שלום, וחסד חנוכה שמחה, חלופ.

